

- Evren neden bu kadar büyük hiç düşündünüz mü? Neden ışık hızını geçemiyoruz, hatta pratikte yaklaşıyoruz bile? Zaten ışık hızıyla bile en yakın galaksi milyonlarca yıl uzakta. Neden Güneş Sistemi'nde Dünya benzeri, yaşam içeren bir gezegen yok? Bunların hepsi tesadüf mü sizce de?

Genç ve öfkeli bir fizikçi tedavi etmeyi kabul ettiğimde, başımın epeyce ağrıyacağını tahmin ediyordum, ama bu kadarını da beklemiyordum. Çalıştığı araştırma enstitüsünün yöneticisi eski bir arkadaşım, beni arayıp genç fizikçinin durumunun giderek kötüleştiğini, intiharın eşiğine geldiğini söylemişti. Ben de çok sık rastlanan bir "HER ŞEYİN kuramını buldum, ama HİÇ KİMSE beni dinlemiyor" vakası sanmıştım. Fizikçiler için mesleki bir risktir bu. Ama yanılmışım.

- Diyelim ki, bizim şu andaki düzeyimizden çok ileri bir teknolojiyle yıldızlar arası yolculuk mümkün olacak. O zaman neredeler? Neden bizi ziyarete (ya da fethe ya da kurtarmaya) gelmediler?

Kimler diye sormama gerek kalmamıştı. Zaten bu "diyalog" bana pek ağızımı açma fırsatı vermiyordu.

- Herhalde şu koca evrendeki tek uygarlığın biz olduğumuzu düşünmüyorsunuz değil mi? Ya da bizim gibi gidebildiği her yere yayılmaya, her tarafı kolonileştirmeye şartlanmış tek uygarlığın? Böyle bir uygarlığın var olma ihtimali ne kadar düşük olursa olsun, bizim varlığımız sıfır olmadığını ispatlıyor. Zaten her uygarlığın yayılmacı olması da gerekmiyor, isterse milyonda biri öyle olsun. Bakınca görecekleğiniz onlar olacaktır. Canlılığın doğasında kendini devam ettirme ve çoğalma içgüdüğü var.

Lafı nereye getirmeye çalıştığını hâlâ anlayamadığımı yüz ifademden fark etmiş olmalıydı. Bilmiyorum onun bildiklerini bilmediğim için bana acıyor muydu, yoksa bu noktaya kadar sabırla dinlediğim için müteşekkir miydi? Daha ziyade her türlü insani histen yoksun görünüyordu bana.

- Anlamıyor musunuz, evren birbirinden farklı sayısız uygarlıkla dolu, ama kendi yıldızlarından ayrılıp iletişim kurmalarını istemiyorlar, çünkü her biri ayrı bir deneyin parçası. Verilerin kirlenmesini istemiyorlar.

Bu seferki cümlelerin öznesini sormamak için kendimi zor tuttum. Belki de alacağım cevaptan korkuyordum.

- Her yıldız bir inkübatör, her gezegen de bir petri kabı. Hepsinde farklı hipotezler test ediliyor, elbette numuneler birbirine karışmamalı. Bakterilerden daha önemli değiliz onlar için.

- Ve ben diğer petri kaplarına giden yolu buldum. O zamandan beri de başıma gelmedik kalmadı.

Bu sefer dayanamadım:

- Daha bir dakika önce bunun imkânsız olduğunu söylemiyor muydun?

- Bizler için evet, onlar için hayır. Bilgisayar oyununun kuralları oyundaki karakter için geçerlidir, programcı için değil. Peki, bir karakter programcının seviye atlamak için kendi kullandığı hile kodlarını keşfederse ne olur, hiç düşündünüz mü?

Uzunca bir sessizlik oldu. Hafızamı yoklayıp gençliğimde okuduğum fizik kavramlarını hatırlamaya çalışıyordum. Karadelik? Uzun-zamanı yırtan çekim? Solucan deliği?

Kuramını açıklaması için epeyce zorladım ama bu sefer susma sırası ona gelmişti. Ümitsizlikle karışık bir küçümseme, "anlatsam da anlamazsın nasılsa" ifadesi vardı yüzünde. Ağzından başka laf çıkmadı.

- Hem madem evrenin tasarımı böyle, bu fikirlerinin yarattığı tehlikeyi göremiyor musun? Yayılmacı bakteri kabını tutup fırına atmak ne kadar zor olabilir ki onlar için? Deneyin sil baştan yapılamayacak kadar kritik bir aşamada olduğunu mu varsayıyorsun?

Onunla onun terimleriyle tartışmaya başlamam kontrolü kaybetmiş olmam anlamına geliyordu.

Konuyu hemen asıl sorunumuza getirdim ve "durumuna" uygun olan tedavilerden bahsettim. Ben en çok hafızasına erişme ve nöral bağlantılarıyla oynama konusundan umutluydum ama sürecin nasıl çalıştığını anladığı anda:

- Evet tabii, hafızamı silmeyi planlıyorlar. Demek hâlâ deneyin bir parçasıyım ki öldürmeden önce bunu denediler, diye bağırarak üzerime yürüdü.

Konuşmanın başından beri elimde gizlediğim ensefalo-şok cihazının düğmesine basmasaydım belki de beni öldürecekti.

Ani ve derin bir uykuya dalmıştı. Hem onu, hem kendimi ilerideki olumsuz sonuçlardan korumak için görüşmemizin başından itibaren hafızasını sildim. Tıbbi etik daha geriye gitmeme izin vermiyordu, ama keşke bu sefer kuralları çiğneseydim. Belki bir şans olabilirdi.

Yardım edemeyeceğim hastalar da olacağını çok önceden kabullenmiştim. Başka türlü bu mesleği yürütemezdim. O yüzden fazla üstünde durmadım bu olayın. Bir kaç hafta sonra enstitü direktörü olan arkadaşım ile tesadüfen karşılaşsam, tamamen unutmuş gitmiştim. Tabii ilk iş bizim fizikçinin ne yaptığını sordum. Kaşları çatıldı.

- Bir asistan, bir de öğrenciden başka kimsenin kuramını ciddiye almasını çok takıyordu. Bir gece sabaha karşı aynı hava aracındayken yere çakıldılar ve üçü de öldü.

- Saçmalama! Kaçınıcı yüzyılda yaşıyoruz? O dediğin karanlık çağlarda oluyordu. Otomatik pilot kaza yapmaz ki!

- Devre dışı bırakmışlar. Aracı manuel olarak kullanmaya kalkmışlar.

- Böyle bir şey mümkün değil ki!

- Normal insanlar için öyle. Üçü de sıra dışı yeteneklerdi.

- Peki ya kuramı ne olacak?

- İpe sapa gelir bir şey değildi. Zaten fikir yeni de değildi. Mesela ben kendi öğrenciliğimde bir başka fizikçinin aynı fikirleri savunduğunu hatırlıyorum.

- Kim? Ne zaman? Nerede şimdi?

Biraz düşündü. Yüzünü daha da astı.

- Garip bir tesadüf, o da çok genç yaşta, olmayacak, olamayacak bir başka kazada öldü.

Sırtımda korkunç bir ürperti hissettim. Arkadaşıma hoşçakal bile demeden laboratuvarıma koşturdum.

Bir gün hafıza silme işlemini kendi üstümde deneyeceğim kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Ama başka çarem yoktu.

Yaşamak istiyordum.

